

da nadomestimo Pruse na ruskem trgu. Rusija bode v Avstrijo pošiljala svojo dobro pšenico in s tem izpodrinila naše ogrske jude, mi pa moramo pošiljati v Rusijo svoje industrijske izdelke. To je jedro cele pogodbe.

Ali pa, — ker nam nedostaje svoje industrije — hočemo li prepustiti, da nam pred nosom tržijo z Rusijo v Avstriji in celo na naših rodni tleh naseljeni naši politični nasprotniki?

Ali hočemo dopuščati, da ugodno priliko izkoristijo pri nas naseljeni tujci, mi pa glejmo z rokami v žepu, kako si oni polnijo žepe s težkimi ruskimi rublji in požirajmo redke sline? — Za Nemce, Italijane, Madjare in jude v Avstriji pač ni namenjena ugodnost nove avstro-ruske trgovinske pogodbe, marveč namenjena je nam, rodnim bratom Rusom, nam Slovanom, da se tem potom gmotno oporemo!

Zaradi tega na noge!

Pripravimo se zarana za ta ugodni preobrat!

Naša domača industrija se začni razvijati in cvesti! Z bistrim razumom se vrzimo na delo za izvršitev te velikanske naloge in ko se to zgodi, potem smemo biti uverjeni, da bode rešena tudi naša narodna zadača!

Kmetijstvo.

Gnojenje sadnih dreves z umetnim gnojem.

Da se mora tudi sadno drevje gnojiti, ako hočemo, da nam donaša obilo in dobrega sadu, to pač ne bode nihče oporekal. A da je jako koristno gnojiti sadno drevje z umetnim gnojem, to pa ne bode vedel vsak preprost sadjar.

Da pa bode gnojenje sadnega drevja z umetnim gnojem imelo tudi pravi uspeh, naj se ravna sledeče:

1. Za doraščeno drevo se vzame 3 kg kajnita, 2 hg tomaževe žlindre in 2 kg mešanega apna. To se zmeša dobro skupaj. Mesto kajnita je dober tudi pepel od drv, katerega pa mora biti mesto 1 kg kajnita pol hektolitra ali poldrugi mernik.

2. Okoli drevesa se površje zemlje na širokost vej drevesa ali pa še dalje z močnimi grablji, najboljša so železne, prav dobro pregrabi, tako, da je vsa zemlja nekoliko zrahljana; na to zrahljano zemljo potrosi se zmes krog in krog enakomerno, a ne pri deblu, nego le bolj pod vejami.

3. Nato se vsa zemlja zopet z grabljami zagradi, tako, da pride ves umetni gnoj zmešan z zemljo.

4. To delo naj se izvrši sedaj v jeseni ali pa zgodaj v spomladi.

Sedaj pa račun.

Jeden kilogram kajnita stane, ako se skupaj naroča v večji množini, 5 vin. in 1 kg tomaževe žlindre pa 6 vin.; apno bode stalo kilogram 1½ vin. Torej

stane gnoj za eno doraščeno drevo 30 vin., za mlado drevo pa 15 vin. A če se bode drevo s tem gnojem in na navedeni način gnojilo, bode donášalo za polovico več sadja kot pa navadno. in recimo, da le 25 kg na 1 drevesu več, 1 kg povprečno 10 vin., znaša to 2 kroni 50 vin. pri 1 drevesu in pri 50 drevesih že 125 kron. In to je gotovo truda vredno, da se umni in marljivi gospodar potruji.

Tomaževa žlindra se dobi pri c. kr. kmetijski družbi. pri Petru Majdiču v Celju, kajnit pri c. kr. salinskem oskrbništvu v Kaluzi v Galiciji, pa tudi pri c. kr. kmetijskih družbah, ter pri gospodarskih zadrukah. Sadjerejci poskusite, in ne bode vam žal!

Poučni in zabavni del.

Gasi, dokler tli!

Spisal L. N. Tolstoj.

V mali ruski vasi je živel kmet Ivan Ščerbakov v jako dobrih razmerah. Imel je tri sinove, od katerih je bil najstarejši oženjen, srednji že odrastel, najmlajši pa je bil tudi že tako velik, da je znal sam voditi konje in plug. Vender je bil Ivan še močan in krepak in tudi oče mu je še živel; a ta je ležal na protinu bolan že sedmo leto za pečjo. Ivanova žena je bila pametna in varčna gospodinja, sinaha pa tiha in delavna. V hlevu so imeli Ščerbakovi 3 konje in 1 žrebe, kravo s teletom in 15 ovac,

Ženske so gospodinje, šivale in delale na polju, možje pa so opravljali druga kmetijska dela. Ko je bilo v jeseni novo žito spravljeno, ni jim bilo treba tega takoj, kajti imeli so še starega. S tem, kar je Ivan skupil za oves, je poplačal davke in si kupil druge potrebščine.

Ivanov sosed je bil šepavi Gavril Gardejevič. Dokler je živel stari Gardej in gospodaril Ivanov oče, sta živela soseda v lepi slogi. Karkoli je jeden potreboval, dal mu je drugi, če je le imel. Prepirala se nista nikdar, še manj, da bi se tožila pred sodnikom. Tako je bilo, dokler sta gospodarila stara.

Po Gardejevi smrti je prišlo drugače.

Mej poprej složno živečima sosedoma se je razvnel radi malenkostne stvari prepir in sovraštvo.

Pri Ščerbakovih so imeli kokoš, ki je znesla jajce vsaki dan v skednju, in sicer v omari pri telegi. Mlada sinaha, ki je spravljala jajca za bližajoče se praznike, je šla vsaki dan prej. Nekega dne pa so otroci prepodili kokoš. Ta je zletela na sosedovo dvorišče in je znesla jajce tamkaj. Sinaha je slišala kokoš kokodakati, a imela je preveč dela, zato si je mislila, pojdem po jajce pozneje.

Na večer je šla v skedenj — a jajca ni bilo nikjer. Vprašala je taščo in svaka, sta li onadva vzela jajce, Taraska najmlajši svak pa ji je rekel: